

en adellijke
toen het
zeer nabij
knecht ge-
rengen. De
tocht door
en omdat
geplunderd
spoor om-

ringen aan
hij kan ze
over.
lig een ge-
beginnselen
een bruik-
en kan. Hij
nde leere
te kennen.
en ziet in
ers, in hun

grooteren
leesterstuk
rijn. maakt
len zooveel
van geheel
ze verhoor-
de gilden-
en zoo zijn

tamer in de
ingetrokken
weten, wie
en tijd der
risprudentie
igaur vindt
godsdienst-
altijd heer-

eel hij toch
deelen van
weverij van
skramer in
s-straks de
j aan Barto
nering van
opvolger is)

st beste van
n grondslag
ndelen wil:
zijn verwik-
haar recht
opvattingen
het wettige
den 17den
n gebochel-
handlanger
en de zijnen
oderliggende
genover het
te regeering,
even aan de
rij afkeerig
uist daarom

lies tot een
waarbij hij
heeft weten

“opsommin-
Maar al kan
meent, a a n-
ten opnieuw
ij mag niet
ci en psycho-
c zorgt, dat zij
r staat, om te
orde komen,
te haar eigen
oor ertoe nel-
eefst zij voorts
traagheid en
t zoo gewoon
inees gaat —
lers nog al bij
en en te „ver-
nalyse hebben
, die men aan
bruk uitkwam
doral-medicin
de zielzorger
krijgt met be-
erk) toen was
sultaten „der“
vrijwel buiten
boek — neemt
tutis canonief
verwacht dan
tje en tochtje
gedrukt zien
schen psycho-
brift herhaal-
s dan telkens
ge gebruiken
ontleden en te
n de psycho-
haar grond-
nee-zielzorger

te houden en zoo aan zijn beschrijvingen een ver-
halend karakter heeft gegeven.

De verdere afwikkeling der historie, de ont-
knooping van 't geheim van Barto's geboorte, is erg
roman-achtig en daarom minder bevredigend. Bij
het schaatsenrijden redt Barto twee jonge dames,
die door het ijs gezakt zijn. Met dezen wordt hij
naar het deftige huis vervoerd, waar ze wonen,
en dat blijkt dan het huis van Barto's grootmoeder
te zijn en een van de meisjes is zijn eigen zuster,
die door Brechte, de oude meid van het kasteel
in 't Limburgsche, naar grootmoeder is gebracht,
toen het vernielend oorlogsgeweld het gezin uit
elkaar rukte. Brechte, die Barto verpleegt, als hij
in het huis van zijn grootmoeder te bed ligt, her-
kent hem aan het munstuk, dat ze hem zelf heeft
omgehangen. De weergevonden kleinzoon wordt dan
de echtgenoot van het andere meisje, dat hij redde
en komt weer in het bezit van zijn vaderlijk goed.

De toevalligheden, die tot deze gelukkige uitkomst
de onmisbare schakels zijn, doen dit slot op een
heel wat lager plan staan, dan het middendeel van
't verhaal. Maar de compositie van het geheel, die
nu eenmaal op een te ontsluiten geheim rustte,
eische misschien zulk een ontkenning en in een
boek, dat een verhaal wil zijn en dus een intrigue
bevatten moet, is ze ook niet misplaatst. De his-
torie van Barto's afkomst en haar opheldering
brengt wel de spanning, het boeiende in het verhaal,
die noodig zijn, om de belangstelling der lezers
gaande te houden.

Maar de hoofdzaak, dat althans, waarop de
waardering gegrond is, die we voor dit boek kun-
nen uitspreken, is de teekening van het Leidsche
leven: 't maakt, wanneer men het beschouwt als
verhaal, den indruk van decoratief, omkleeding,
maar er is zooveel aandacht aan besteed, dat het
uitkomt als een der voorname elementen en de
ondertitel wijst uit, dat de Schrijver dat ook heeft
bedoeld. In dit middendeel komt trouwens ook
het christelijk karakter van het boek ten volle naar
voren en ligt alleen de beteekenis, als historisch
verhaal. En de wijze van vertellen is zoo, dat de
jaachtige lezer het niet zal overslaan. We kunnen
daarom ook van dit boek zeggen, dat het is een
goede bijdrage tot de christelijke volkslectuur, waard
om in breeden kring gelezen te worden.

C. T.

OPVOEDING EN ONDERWIJS.

Het Gary-systeem.

Menige groeiende stad stelt aan de besturen van
Schoolvereenigingen en aan het Stadsbestuur moei-
lijke eischen in betrekking tot voldoende school-
ruimte. Wanneer zich daar dan nog bij voertouwt
het verschijnsel, dat de scholen van het centrum
outvolkt worden en die van de buitenwijken tel-
kens meer ruimte te kort komen, dan hebben we
daarmee een voor vele steden lastige kwestie aan-
gevoerd.

Natuurlijk hebben deze vragen zich ook elders
voorgedaan. Met name in de snel opgekomen steden
van Amerika heeft de superintendent of education,
wij zullen nu maar zeggen de wethouder van onder-
wijs, voor moeilijke vragen gestaan. In de stad
Gary in den staat Indiana heeft toen de heer W.
A. Wirt een stelsel bedacht, waarbij hij bij een
zitplaatsruimte voor 800 kinderen 1600 kon bergen.

zelf. Werkelijk, de loop der dingen is verrassend snel.

Wat voorts het eerst genoemde betreft, de praktische
aanraking tusschen zielzorg en psycho-analyse, — er zijn
werkelijk heel wat stellingen van de psycho-analytische
school, die rechtstreeks den zielzorger aangaan. Onder
herinnering aan wat ik reeds opmerkte, verklaar ik ook
thans niet op details te mogen ingaan: het zou voor den
een te abstract, en voor sommige anderen te concreet
worden. Dit laatste, omdat Freud de reeds genoemde
theorie dat de mensch zeer veel bij zichzelf verdringt, be-
gripelijkwijze wel met groote nadrukkelijkheid moet
betrekken op het sexuele leven. Immers, de ge-
slachtsdrift is den mensch ingeschapen van Godswege;
niet minder dan Gods eigen heilaplan heeft de aantrek-
king der geslachten onderling, en daarmee de rijping van
het sexuele leven in den mensch, noodig. Dienovereen-
komstig zoekt de school van Freud het verborgen en
openbare leven van mensch en maatschappij, van kerk en
kerkmensch, dikwijls terug te brengen tot, en te verklaren
uit: sexuele instincten en hun werking en dwang. Gods-
dienst is een veredelde sexuele drift: de liefde, de lust,
is den mensch ingeschapen, hij moet die echter veelszins
verdringen, of op anderen afleiden, ook op God; of ook
hij wil de liefdesverlangens en -voorstellingen tot hun
hoogste werkelijkheid opvoeren door ze over te dragen
op wat hij den omgang met zijn God noemt.

Daar zitten we al midden in de kwestie.

Om een voorbeeld van dicht bij huis te halen: de G.
Wisse heeft indertijd een boekje geschreven over „Sexu-
eële zonde en de zonde tegen den Heiligen Geest“. Thema
in dit geschrift is: er zijn menschen, die sexuele zonden
bedrijven: de prikkel wordt en blijft hun te machtig; ze
kunnen zich niet beheerschen; en straks komt de wroe-
ging, ze denken aan hun ijdele beloften, aan hun niet-
vervulde toezegging van beter leven en maken zich nu
bang, dat er voor hen geen vergeving meer is, dat hun
geval te rangschikken is onder het hoofd: lastering tegen
den H. Geest. Waarna dan de Wisse hen doet zien, dat

De heer P. A. Diels gaf er een artikel over, dat
in zijn „Op Paedagogische Verkenning“ mede werd
gebundeld.

Het stelsel van den heer Wirt wordt ook wel
genoemd het dubbele-schoolplan, ook wel het work-
study-play-plan. Hierin wordt ook het stelsel aardig
gekaracteriseerd: werk-studie-spiel-plan. In handen-
arbeid, leeren en spelen zoekt toch de Amerikaan-
sche school haar kracht. En nu meent de heer
Wirt, dat men dan van het gebouw, 't ging immers
om de vraag naar schoolruimte, een veel dank-
baarder gebruik kon maken.

Op de gewone school zitten alle kinderen tege-
lijk van 9 tot 12, van 1 tot 3 uur. Maar is dat
nu wel noodig? Zoodoende moet er wel voor ieden-
ren leerling een zitplaats gereserveerd worden.
Maar dat behoeft toch niet. Niemand denkt er
toch aan de spoorwegen en de trams zoo te orga-
niseeren, dat de geheele bevolking er altijd tegelijk
plaats in vindt. Als echte Amerikaansche zaken-
man kon hij nu bij de scholen geen plaatsen zien,
die ledig stonden. Alles wat niet gebruikt werd,
was voor dien tijd verloren. Terwijl de eene helft
van de kinderen in de gewone klasselokalen onder-
richt ontving, kon, vond hij, de andere helft op
de speelplaatsen, in de gymnastiekzalen, in de
„werk“-lokalen en in de aula (een groote zaal met
plaats voor een paar honderd kinderen) een plaats
vinden. Al de ruimte werd dan voortdurend benut
en een dubbele bevolking kon van de school ter-
zelfder tijd profiteren. Op een van de scholen,
naar dit stelsel ingericht, stappen b.v. 1200 kinderen
's morgens de school binnen; 600 gaan naar de
klasselokalen, 200 naar de aula, 200 naar de gym-
nastieklokalen en speelvelden en 200 naar de werk-
plaatsen. Na een uur wordt er gewisseld. Zoo
krijgt alles bij allen een heurt en nooit is er een
ledige ruimte.

Het minst begrijpen we misschien den dienst
van de aula. Deze is in het Gary-systeem een
belangrijk element in het schoolleven. De lessen
in de aula dragen het karakter van openbare bij-
eenkomsten. Daar hebben de bioscoopvoorstellingen
plaats; verder: gezamenlijk zingen, uitvoeringen van
vocale en instrumentale muziek, toneel-voorstel-
lingen, korte voordrachten over dierenbescherming,
behoefte, vaderlandsbiede, enz.

Handenarbeid wordt in dit systeem „shop work“
genoemd en men bedoelt daarmee arbeid in de
werkplaatsen van het volle leven. We vinden dus
naast den „gewonen“ handenarbeid: hout-, karton-
en kleiwerk, ook schoenmaken, drukken, smeden,
enz. Die werkplaatsen staan onder leiding van vak-
mensen. In een volledig ingerichte groote
Gary-school krijgen de leerlingen die verschillende
ambachten in tijdperken van plan 13 weken, zoo-
dat ze per jaar met drie vakken kennis maken.
De voorstanders van dit stelsel meenen, dat het
voor de kinderen van het grootste belang is, met
den gewonen vakarbeid kennis te maken. Ieder kan
dan ook eigen aanleg leeren kennen en smaakt
de vreugde, iets mee tot stand te brengen. Zoo
moeten ze b.v. leeren het schoolgebouw mede te
onderhouden, enz.

't Sprekt vanzelf, dat de tegenstanders al weer
ruimschoots de gelegenheid hebben aangegrepen,
om de bezwaren breed uit te meten. En ongetwijfeld
zijn die er. 't Valt niet te ontkennen, dat de kin-
deren een mate van vrijheid moeten genieten, die
hij allen niet goed geplaatst is. Zoo is b.v. strenge

wel de zonde erg is, en geen vergoelijking mag hebben,
maar dat de bepaalde zonde van de onvergeeflijke laste-
ring tegen den H. Geest heel iets anders is.

Goed.

Maar wat zou nu Freud, de meester der psycho-
analyse, tot die menschen zeggen?

Hij zou vooreerst van de Wisse en ons allemaal, gelijk
we tot nu toe ons openbaarden, hierin verschillen, dat hij
niet zegt: dring die leelijke gedachten uit de ziel weg,
máár: kom er maar rond uit vooruit; want als
het met geweld wordt onderdrukt, en ge kunt u niet ge-
heel uit-spreken, dan blijft het toch zitten en het kwaad
wordt niet overwonnen, ... als het kwaad heeten moest
teminate. Juist aan den zenuwachtige moet men
alles zeggen: de verdringing van de gedachten moet
ophouden. Vervolgens zou hij tot den man, die zich met
het vraagstuk aftoet, niet zeggen: uw sexuele leven is
wat anders dan de crisis in uw geestelijk bestaan; maar,
juist omgekeerd zou hij hem tot de overtuiging willen
brengen, dat hij het nu eindelijk op dit punt teminate tot
het begin der wijsheid gebracht heeft: dat de geestelijke
crisis daar begint, waar het sexuele leven zijn rechten
neemt, al of niet, vrij of gebonden, onbedrukt of met ge-
weld ten onder gehouden.

En tenslotte: de Wisse en wij allemaal zouden tot zulke
menschen zeggen: wees nu getroost, want uw strijd en
uw berouw en uw vechten — al is het ook niet voldoende
— tegen de zonde, is al te w i s dat ge niet verloren
zijt en niet hebt gezondigd tegen den H. Geest; ga nu
maar getroost heen en ... zondig niet meer. Zondig niet
meer. Maar een Freudiaan, ook psycho-analyticus, Stel-
kel, onder ons ook welbekend, zegt: de kuisheid is in
zekeren zin de oorzaak van zenuwziekten; dus: de man, de vrouw, die zich zoo benaauwd maakt voor
de zonde tegen den H. Geest, die hij onvergeeflijk acht,
heeft niet zijn ellende daaraan te wijten, dat hij te veel
toegaf aan zijn sexuele begeerten; integendeel: hij is er
te benaauwd voor geweest, hij was veel te bang voor de
nare gevolgen. Met andere woorden: deze psycho-analy-

controle noodig. Komen allen in de aula? 't Is
wel gebleken, dat ook aan de andere zijde van den
Oceaan de spijelaars niet ontbreken. En bij een
doorgevoerd Garystelsel krijgen ze wel de gelegen-
heid. Tel maar even, of er 200 in de gymnastiek-
zalen en op de speelvelden zijn. Men kan het
onderwijs nog zoo interessant maken, men kan zoo-
veel mogelijk rekening houden met den aard en
den aanleg van de kinderen, er zullen altijd zijn,
die probeeren aan de kleim van het schoolsche
stelsel te ontkomen.

Er zal dan ook wel geen sprake van zijn, dat
men hier in ons land het Gary-stelsel zoo maar
voetstoots zal kunnen overnemen. Ook zal het geen
besparing van de kosten meebrengen. Immers de
inrichting van aula's en werkplaatsen verslindt het
voordeel van het dubbel aantal kinderen voor het-
zelfde gebouw.

Wel zal misschien hier en daar overwogen kun-
nen worden, of men niet een klas meer zal kunnen
bergen. Zooals ook in sommige kerken dubbele
diensten kunnen worden gehouden, wanneer men
hetzelfde gebouw op verschillende uren gebruikt,
zal men met verschuiving van uren in dat opzicht
voor de scholen in gevallen van nood ook wel
wat kunnen bereiken. En moet het gymnastiek-
lokaal leegstaan, of een ander lokaal, wanneer het
eerste gebruikt wordt? Het Gary-stelsel zou dat
niet gedoogen.

Het trof mij ook, dat de lokaliteiten te Gary ook
voor verschillende buitenschoolsche doeleinden
worden gebruikt: de school is daar het middelpunt
van het sociale leven. De speelvelden zijn zeven
dagen van de week toegankelijk; de lokalen worden
's avonds voor vergaderingen, lezingen, enz. ge-
bruikt. Zie, dat zijn dingen, daar weten we op
vele dorpen ook van mee te praten, met al de
voordeelen en schaduwzijden, daaraan verbonden.

Gr.

G. MEIMA.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Het Heilsleger-Jubiläum.

Zondag 9 Mei heeft het Leger des Heils in
Nederland zijn veertigjarig bestaan herdacht. In
1887 vestigde het zich in ons vaderland. Al die
jaren heeft het zijn arbeid voortgezet, verschillend
gewaardeerd, in den beginne meest overladen met
spot en boon, later door steeds meerderen hoog
gewaardeerd.

Zaterdag 8 Mei heeft in Amsterdam het Leger
zijn grooten optocht gehouden ter plechtige viering
van zijn jubileum. In den stoet werd voorgesteld
al het werk, dat het in ons vaderland verricht.
De bladen hebben van dezen optocht een uitvoerige
beschrijving gegeven. In het Paleis voor Volksvlijt
heeft de plechtige viering van het jubileum plaats
gevonden. Hoe zeer het Leger in de waardeering
van velen deelen mag, is wel in die samenkomst
gebleken.

De Burgemeester van Amsterdam, de heer De
Vlugt, complimenteerde het Leger namens het Ge-
meentebestuur. Dr. de Visser sprak namens de Re-
geering. Ook Prins Hendrik was aanwezig en
sprak waardeerende woorden. Mevr. Célestine Oli-
phant-Schoch en Kolonel Govaarts werden benoemd
tot ridders in de Orde van Oranje-Nassau.

Uit dit alles blijkt overduidelijk de groote waar-
deering, die het Leger haden geniet. En, laat ik

tische dokter stuurt de Wisse, en ons allemaal, naar huis
met de parmantige boodschap, dat wij slechte zielzorgers
zijn. Wij preeken tot den patient, dat hij terecht
vreesde voor de lichamelijke zonde, maar de dokter
van dit slag zou tot hem zeggen: de vrees heeft
het u gedaan. De vrees is hier bij den dominee
de licht zijde in het duistere verhaal van het bedrukte
schaap der kuddes; ja, wie de troostredenen kent, die wij
doorgaans tot de menschen richten, die vreezen, de eene
onvergeeflijke zonde gedaan te hebben, die weet wel, dat
juist het vrees-element, de angst van den zondaar
voor de straf, de eenige stroohalm is, waaraan wij den
beangsten mensch willen opbeuren, want we zeggen: als
ge die zonde, die ge vreest, waarlijk hadt gedaan, dan
zoudt ge geen vrees meer hebben, maar roekeloos verder
voorthollen op het pad der zonde. Conclusie van ons is
dus: de vrees is de groote troostgrond. Maar de
psycho-analyticus zou zeggen: mis, dominee, de
vrees, de angst was juist de macht, die de ellende be-
stendigde, en den man weer onder water dompelde,
dagelijks weer. De conclusie van den dokter van daar-
even is op dit bepaalde punt (opzettelijk verzwijg ik in
deze artikelen zooveel mogelijk namen van schrijvers en
boeken):

Ditmaal zal ik ... als mijn geloofsbekentenis een
sexuele wet voorstellen, die de volgende 3 punten tot
grondslag heeft: 1. Bescherming van den
vrijen wil. 2. Bescherming van de jeugd. 3. Bescherm-
ing van de gezondheid. Met wat verder tusschen
twee menschen gebeurt, behoort noch de staat, noch
de kerk zich te bemoeien.

Dit is maar een klein voorbeeld; maar ik koos het juist
om eens aan een concreet geval te doen zien, hoe de dok-
ter van psycho-analytische richting en de dominee van
hàast elke richting het met elkaar aan den stok krijgen.
En natuurlijk zijn er veel meer concrete punten, waarop
die twee elkaar in het vaarwater komen.

We komen er nog wel op terug

K. S.

hiermede beginnen, deze waardeering is naar recht.

Wij staan tegenover het Leger anders dan verschillende kerkelijke richtingen staan. Met de leerstellingen van het Leger zijn wij als Gereformeerden het in lang niet alles eens. Het loochent de verkiezing, leert algemeene verzoening, afval der heiligen. In zijn liederen en in zijn prediking stelt het de dingen voor op een wijze, waarmee geen Gereformeerde zich verenigen kan. Daarom voeren we met het Leger nog al eens polemiek, om te verdedigen de juiste waarheid van het Woord des Heeren. Vooral als we merken, dat slappe figuren onder ons blijken, hun eigen Gereformeerde leer niet meer te kennen, strijden we voor het behoud der Gereformeerde waarheid naar het Woord Gods.

Dit neemt echter niet weg, dat we kunnen waardeeren het vele goede, dat het Leger des Heils verricht. Wie kennis neemt van het vele, dat door het Leger des Heils is verricht en nog wordt gedaan, staat verbaasd over de liefde en toewijding, die aan den dag worden gelegd.

Vooral het maatschappelijk werk van het Leger wekt bewondering. Het heeft vijf nachtasyls, waar menschen onderkomen vinden, die zwerven langs de straat zonder onderdak. De politie zendt zulke zwervers vaak naar de verblijven van het Leger, dat daarvoor dan een vergoeding ontvangt. Verder heeft het zeven Tehuizen voor mannen, met 371 plaatsen. Daar vinden dakloze zwervers onderdak en arbeid, totdat ze in de maatschappij weer kunnen worden geplaatst. Allerlei werk wordt daar verricht.

Dan zijn er twee Toevluchten voor vrouwen en kinderen, met 118 plaatsen. Op eenigen afstand van Lunteren is de Landkolonie van het Leger. Onder de leiding van Brigadier Stel is op deze eertijds woeste gronden een kapitale boerderij ontstaan. Allerlei wordt daar gedaan. Er is een eigen bakkerij, smederij, wasscherij en een groote warmoezierderij. Dit jaar wordt er een proef genomen met de bloembollencultuur, in de hoop, dat hieruit een nieuwe bron van inkomsten zal worden gevonden. Op deze boerderij zijn honderden geweest, die zedelijk verworden er weer hebben gevonden geestelijk en lichamelijk herstel. Het aantal bewoners van deze landkolonie bedraagt doorgaans zestig.

In Amersfoort en Arnhem zijn twee jongenshuizen. In het eerstgenoemde zijn jongens van zes tot achttien jaar, die om een of andere reden niet thuis kunnen worden opgevoed. In Arnhem zijn jongens van twaalf tot achttien jaar, die dreigden met den strafrechter in aanraking te komen en vandaar uit weer bij een patroon worden geplaatst. Tenslotte heeft het Leger drie Metropools of z.g. Werkmanshotels, waar men voor lagen prijs goed logies vindt, en waar 249 plaatsen zijn; drie Burgerhotels met 192 plaatsen; en een Burgerrestaurant.

Wanneer men deze opsomming even doorloopt, krijgt men diepen eerbied voor het vele, dat door het Leger tot stand is gebracht. Het heeft geholpen en gered uit diepen nood. Schreiende ellende heeft het verzacht. Maatschappelijke jammer heeft het zoeken weg te nemen. En dat niet alleen uit sociaal bedoelen.

Ook in zijn maatschappelijk werk bedoelt het Leger niets anders dan het brengen van het Evangelie. Het is zooals Dr De Visser bij de jubileumsamenkomst in Amsterdam heeft gezegd: „Van de beweging, die het Leger heeft willen verwekken, is het middelpunt de Wereldbeheerscher, onze gezegende Zaligmaker en Verlosser. En dit is het mooiste, dat alle soldaten in dit Leger Hem als het middelpunt zien en uit dat middelpunt iederen cirkel trekken“.

Met muziek en zang, met prediking en lectuur brengt het Leger onvermoeid het Evangelie. En dat is ook de bedoeling met het maatschappelijke werk. Door dit werk worden verdoelden in aanraking gebracht met het Woord der verzoening. Uitnemend heeft het Leger begrepen, dat het Koninkrijk Gods niet alleen bestaat in woorden, maar ook in daden.

Nog eens, al kunnen wij het als Gereformeerden niet eens zijn met vele leeropvattingen en met verschillende Evangelisatiemethoden van het Leger des Heils, dat neemt niet weg, dat we ons van harte verblijden over het vele goede, dat door het Leger is tot stand gebracht. Het is een niet te loochenen feit, dat door dezen arbeid velen gered zijn van een maatschappelijk zekeren ondergang en met het Evangelie bekend geworden zijn. Wie zal zeggen, hoeveel door de prediking van het Leger, op eenige van zijn vele manieren gebracht, tot het geloof in den eenigen Zaligmaker zijn gebracht? En daarom verblijden we ons met het jubilerende Leger mee over het herdenken van zijn komst in Nederland, veertig jaar geleden.

En als we deze dingen gadeslaan, mogen we ook eens bedenken, dat we van het Leger des Heils veel kunnen leeren. Laat ik drie dingen noemen, die wij Gereformeerden mogen leeren van het Leger des Heils.

Vooreerst den practischen zin, het zich werpen op de praktijk. Het doen van de dingen. Wij doen ook veel aan Evangelisatie. In de latere jaren is gelukkig ook ons oog er voor open gegaan, dat er verlorenen om ons heen leven, voor wie we een

roeping hebben. De roeping tot Evangelisatie is tot het Gereformeerde bewustzijn gekomen. Maar ik vrees, dat wij soms nog te veel denken, dat Evangelisatie alleen bestaat in het sturen van een traktaatje. Of in het brengen van een bezoek, waarbij een goed woord van Jezus Christus gesproken wordt. En dan, als er nood is in dat gezin?

Als er dan armoede heerscht, en gebrek wordt geleden en honger misschien? Dan is het niet genoeg, dat we spreken, dan moet er iets worden gedaan. Dan moet er helpend de hand worden uitgestoken om te redden en te verzachten het leed. Dan kan het gevolg van een woord-alleen misschien zijn een gevoel van bitterheid bij den be-evangeliseerde ten opzichte van een Christendom, dat alleen met woorden komt, waardoor zijn ellende niet gelenigd wordt.

Voor tijden werd in Amsterdam een concert gegeven voor werklozen, die daar dan ook gratis toegang hadden. Maar midden onder het ruischen van de tonen der muziek schreeuwde een der werklozen: „We hebben honger, we willen brood!“ Muziek was niet berekend om te stillen hun honger.

Voor een dergelijke fout moeten we trachten, ons bij ons Evangelisatiewerk te wachten. Ook in maatschappelijke nood moet worden geholpen. Terwille van den ellendige. En meer nog ter wille van Christus zelf, die ook in sociale ellende optreedt als de Christus Consolator. Hij wil ook de gevolgen der zonde wegnemen.

Dat heeft het Leger des Heils goed begrepen. Het is practisch in zijn werk. Het predikt niet alleen en zingt niet slechts, maar het helpt ook in maatschappelijke nood. En dat moeten wij Gereformeerden nog leeren. Ik weet wel, dat hier voetangels en klemmen liggen, maar dat mag niet beletten, de handen uit de mouw te steken en aan te pakken.

Het tweede, dat we mogen leeren van het Leger des Heils, is de groote liefde, waarmee zijn werkers en wersters zich geven. Er behoort groote moed toe, om te doen, wat deze mannen en vrouwen soms doen. Ze gaan naar adressen, waar zich menig Christen met al zijn geloof en geestdrift niet gemakkelijk heen begeven zou. In krotten en sloppen dalen ze tot de heffe des volks af om aan te pakken ellende zoo groot, als een burgermensch zich nauwelijks voor kan stellen. Wij hebben wel menschen, die wat willen doen, maar vaak moet het blijven in de fatsoenlijke sfeer. Men kan toch niet van een burger verlangen, dat hij zich begeeft in poelen van ellende en ongerechtigheid! Maar dan mogen we van het Leger iets leeren van nederbuigende liefde om Christus' wil.

En het derde is de groote moed, waarmee mannen en vrouwen van het Leger optreden. Spot en hoon is nog vaak hun deel. Maar ze trotseeren dit alles en getuigen van Hun Heiland op vrijmoedige wijze. Ze zingen op straat en in hun vergaderlokalen. Ze spreken en gewagen van wat de Heere aan hun zielen deed zoo vrijmoedig, dat menigeen der onzen zich daaraan spiegelen kan.

Onder ons immers zijn er ook velen, die wel iets zouden willen doen voor het werk der Evangelisatie, als het maar niet zoo in het openbaar was. Als men maar niet zooveel kans liep, te worden bespot. Er zijn menschen, die voor Evangelisatie te deftig zijn. Waarlijk, we kunnen van het Leger leeren een klein beetje vrijmoedigheid.

Als wij bezitten het zuivere Evangelie, hoeveel te meer moeten wij ons dan niet beijveren, om dat Evangelie te brengen aan die daarvan verstoken zijn en vervreemd.

Het Leger is voor velen tot zegen geweest. Het zij dat nog voor velen ook in ons vaderland.

C. B.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Geen bisschopstitels.

De warme strijd om den bisschopstitel is in Pruisen dan voor het oogenblik gesindigd.

Elk dagblad maakte er melding van, dat de Algemeene Synode het voorstel tot invoering van den bisschopstitel en daarmee het geheele ontwerp nopens de ambtsstitels heeft verworpen.

Lange discussies werden er over gevoerd. Tenslotte viel er een beslissing, welke op het kantje af was.

De stemmen stonden 109 tegen 103.

Dat zal hun, die tegen de kerkelijke hiërarchie zoo krachtig hebben gestreden, slechts verheugen met beving.

Want bijna ligt in de verhouding van het stemmencijfer de profetie opgesloten, dat de strijd weldra weer zal worden hervat.

De Joden in Amerika.

Pas hebben de kongressen te Budapest en Warschau de aandacht voor de Jodenmissie in alle landen vernieuwd.

Het deed goed te hooren, hoe onze Jodenzending ten voorbeeld werd gesteld.

Ook onze zusterkerken in Amerika hebben de „Hebrew Mission“ voor jaren al aangevat.

Dr W. J. van Kersen schrijft in „De Hope“ interessante artikelen over „De Joden in Amerika“, waaruit wel blijkt, dat dit land ten opzichte van de Jodenzending zijn eigen problemen heeft.

Wij lichten uit de vervolgreeks één artikel uit, dat heel goed oriënteert:

De Joden in Amerika zijn buitengewoon voorspoedig. Veel van Amerika's handel zou tot stilstand komen, indien zij hunne werkzaamheid zouden staken. Zij kleeden de inwoners van ons land. De tabaks- en juwelenhandel is grootendeels in hunne handen. Zij zijn vervaardigers van elektrische en radio toestellen. Zij zijn eigenaars van groote departementwinkels. Zij doen groote zaken op de katoen- en effecten-beurzen. In vele steden hebben zij in het koopen en verkoopen van vaste goederen den voorrang. Als eigenaars van welbekende en invloedrijke nieuwsbladen, als bankiers, als bestuurders van groote slachterijen en in vele andere beroepen zijn ze zeer voorspoedig. Negentig procent van hetgeen in de schouwburgen wordt voorgedragen is onder hun bestuur.

Niet slechts op het gebied van handel, maar ook in het gebruik van de voorrechten onzer Amerikaanse colleges en universiteiten zijn de Joden vol ambitie. Joodsche ouders, zelfs geheele huisgezinnen zijn gereed om zich de grootste opofferingen te getroosten, opdat een veelbelovende zoon het beste op het gebied der opvoedkunde mag genieten. Ofschoon zij slechts drie procent van de bevolking van ons land uitmaken, is het getal Joodsche studenten in onze colleges en universiteiten tien procent van het geheele getal. Men vindt de Joden in alle beroepen. Als advocaten, dokters, opvoedkundigen, ingenieurs, dagbladschrijvers, auteurs, kunstenaars, muzikanten blinken zij boven velen uit. Elf hunner zijn leden van het Congres. Een is lid van het Hoogste Gerechtshof der Vereenigde Staten.

En toch is de Jood in Amerika niet populair. Op burgerlijk en godsdienstig gebied geniet hij vrijheid. Nergens heeft hij den voorspoed die hem in Amerika toevloeft. En toch is hij niet zeker van zijne positie. Er zijn vele clubs, hotels en omgingen waar hij niet wordt begeerd. Hij is het voorwerp van verdenking en kwaadwilligheid. Er is zelfs antisemitische propaganda die hem als onwenselijk beschouwt en aanwijst.

Het is niet gemakkelijk dien geest te verklaren, vooral niet in Amerika, want wij roemen op gelijkheid en verdraagzaamheid. Die antipathie is niet aan vershill van ras toe te schrijven; noch aan den wonderbaren voorspoed van de Joden; noch aan de ostenatie, die sommige Joden kenmerkt; noch aan gevallen van oneerlijkheid in handel, maar aan zijn exclusivisme. De schuld daarvan rust, wel is waar, gedeeltelijk op den Christen, maar nog veel meer op den Jood. De grondtoon zijner religie is afzondering. Die verhindert hem van het viere van denzelfden rustdag, van met anderen aan dezelfde tafel te zitten, kweekt in hem hoogmoed en afgetrokkenheid, leidt hem ideoeren morgen te zeggen: „Heere, ik dank U dat gij mij niet aan de heidenen hebt gelijk gemaakt“. En indien de Joden in dien geest en verhouding van exclusivisme doorgaan, kunnen zij verwachten, dat anderen hem niet zullen vertrouwen en dat zelfs hun patriotisme in verdenking zal komen.

Het kan niet worden ontkend, dat door vele Joden pogingen worden gemaakt dit land te seculariseren. Zij ontkennen dat dit een Christenland is. Het lezen der Schrift in de publieke scholen, het viere van Kerstmis en andere Heilige Dagen wordt door hen beaalt tegen-gewerkt. Publieke erkenning van godsdienst zoeken zij onder den ban te brengen, want, gelijk een hunner onlangs zeide: „Dit land is zoowel Joodsch als Christen“.

Op zedelijk gebied zijn de Joden achteruit gegaan. Velen hunner zijn in opstand gekomen tegen de tyrannie der synagoge. Ongeveer tachtig procent van dat volk houdt zich niet langer aan de oude inzettingen. Wat godsdienst aangaat, zijn zij achteruit gegaan. Het Jodisme bevindt zich in een staat van verbrokkeling. Die verbrokkeling werd vele jaren door de sterke emigratie van orthodoxe Joden uit het oostelijke gedeelte van Europa tegengehouden, maar sedert de verandering der emigratielwet is het getal zulker emigranten veel minder geworden. De afbreking der ghetto's heeft de Joden uit oostersche landen in nauwere aanraking met westersche wetenschap en gewoonten gebracht.

De jeugd stelt weinig of geen belang in de oude orthodoxie. Een jeugdige Russische Jood, die op een der groote stoomschepen de haven van New York binnenkwam, wierp zijne gedenkdeel overboord. Gevraagd zijnde waarom hij zulks deed, antwoordde hij: „Met die gekheid ben ik voor goed klaar“. Het oude wordt weggeworpen. De ledige plaats werd nog niet door iets beters gevuld. Een talentvolle zoon van een beroemden rabbi in de stad New York gaf zijne voorbereiding voor het rabbinaat op, zeggende dat de synagogen der liberalen slechts „mortality chapels“ waren en er voor de Joden in Amerika geene toekomst was.

Bovendien worden de Joden meer en meer in nauwere aanraking met het Christendom gebracht. Velen hunner verliezen hun vooroordeel. Zij lezen het Nieuwe Testament en andere christelijke lectuur. Zij luisteren naar predikaties over de radio. Nu en dan wonen zij christelijke godsdiensttoefeningen bij en, in omgevingen waar er geene synagoge is, sturen zij hunne kinderen naar de sabbatschool. De verhouding van velen tegenover Jezus is anders dan voorheen. Voor vijftien eeuwen werd de naam van Jezus door achtenswaardige Joden niet genoemd. Wanneer de rabbi's van Hem wilden spreken, noemden zij Hem „Die man“, „De Nazarener“ of „De gekruisigde“. Maar nu wordt hij door de meer ontwikkelde Joden als een hunner voornamen erkend.

Een aantal Joden zoeken naar iets dat de plaats van het oude, verworpen geloof kan vervullen. Velen hunner zijn tot theosophie, spiritisme, Christian Science, Socialisme en Rationalisme overgegaan. Velen bouwen hunne hoop op het Zionisme, de wederoprichting van het Joodsche Rijk in Palestina. Zij zoeken naar iets dat de plaats van het oude, het verworpen kan innemen.

Voorwaar eene schoone gelegenheid voor de gemeente van den Heere Jezus Christus! Israel heeft behoefte aan het evangelie. Nimmer te voren heeft hij zooveel belangstelling in die boodschap betoond. En terwijl de Kerk van Christus in haren ijver voor de evangelisatie der heidenen niet mag verslappen, moet zij niet vergeten dat het de wil des Heeren is dat zij

evan-
de a-
verb-
de la-
Chr-
God

In d
to Am
Enkelo
gesteld

W
voor
voor
win-
heeft
het
midd

In „
schrijft
een an

De
te B
Ingel
bespi-
den
Maitl
enge
He
hiero
uitap
steld
Ter
van
vrij a
men
Jezus
dit e
verzi
Hel
alle
en es
tot A
U ru
geke
roeps
„gelo-
zalig
weg.
Nat
nauw
boven
kortw
ander
Ma
geven
zet d
komer
vonde
veel i
is en
zonen
juist
is Ma
zonen
deur
denen
geloof
Wat
ieren.
Konin
Ejbe
enge po
gehoudet
op Maitl

Veel
poort
denkt
het ke
band
beste
poort
weg, e
kost, z
het br
volgt
niet of
en ver
wuste

De he
in dozen
in de H
Saambin
trokken i
wierp, z
tische
vette lotte
wilde ver
toegevoeg
kwam on
woordig e
scholen t
te baseer
in de son
lingen ro
wat de be
goed lees
punt in d
weg niet
maar zw